

[Petra Petersen.]

med til at fremme tuberkulosen. Når børnene ingen mad får, er de mere modtagelige for tuberkulose. Boligerne er overfyldte, og skolerne er overfyldte. Det er ikke alene studenterne, der arbejder i overfyldte rum, det gør børnene i vore kommuneskoler også; der er næsten ikke en skole, uden at lokalerne er overfyldte.

I § 4, stk. 3, står der, at en patient selv skal udrede tillægsbetalingen, såfremt han ønsker sig indlagt på et andet hospital eller sanatorium end det, der drives af vedkommende opholdskommune, eller hvor vedkommende kommune har en overenskomst om indlæggelsesret. Det ser meget naturligt ud, at en patient indlægges, om man så må sige, der, hvor han hører hjemme, men jeg kan ikke helt overse virkningen af dette. Jeg har tit undret mig over, at en tuberkulosepatient er blevet anbragt på et hospital eller sanatorium, der ligger langt fra den by eller egn, hvor han har familie. Man hører ofte familien klage over, at den har vanskeligt ved at besøge den pågældende patient, og da tuberkulosen også i høj grad er en psykisk sygdom, betyder det en stor del for en patient, at han kan få besøg af sin familie. Jeg vil gerne bede ministeren sige lidt om, hvorvidt det i sådanne tilfælde er nødvendigt at flytte en patient f. eks. fra Fyn helt over til Silkeborg, når vi dog også har sanatorier på Fyn. Det betyder en hel del for familierne.

Man må heller ikke se bort fra, at til trods for den nye tuberkuloselov er hjælpen til de tuberkuloseramte stadig karrig. Jeg vil her gerne bede den højtærede indenrigsminister om at se lidt på tuberkuloselovens administration. I juni måned i år afholdt Boserup Minde, Landsforeningen af tuberkulose i Danmark, årsmøde her i København; mødet omtalte i en resolution nødvendigheden af, at loven blev administreret efter sin ånd, og foreningen pegede særlig på, at beklædningshjælpen ikke bliver udbetalt ensartet over hele landet, d. v. s. at kommunerne her i høj grad udøver et skøn. Jeg er klar over, at tuberkuloseloven betyder en forbedring af forsorgen for de tuberkulose, men jeg er også klar over, at loven kan omgås og bliver omgået. Der står i loven, at de tuberkuloses levestandard ikke må forringes, men hvad der skal lægges i disse ord, hviler

jo på et skøn fra socialkontorerens side. Når en familie, hvor forsørgeren f. eks. er faglært arbejder, rammes af tuberkulosen og der f. eks. til familiens underhold udbetales ca. 100 kr. om ugen, synes jeg i høj grad man må sige, at familiens levestandard bliver forringet. Vi må vel regne med, at en faglært arbejder i gennemsnit har fra ca. 160 til 180 kr. om ugen, så her er der virkelig tale om en betydelig forringelse af en sådan families levestandard. Når så også beklædningshjælpen hviler på et skøn, vil det sige, at en sådan familie kan komme til at føre en fuldkommen håbløs kamp mod et karrigt socialkontor. Også en anden ting synes jeg man i høj grad må tage i betragtning, nemlig at hvis hustruen i en sådan familie tager arbejde, så tager socialkontoret øjeblikkelig en del af mandens invaliderente — det gælder iøvrigt for invalider i almindelighed —, og endnu dårligere stillet bliver familien, hvis patienten efter tre års forløb bliver erklæret for uhelbredelig og skal overgå til almindelig invaliderente.

Er man ikke i den høje regering klar over, at i dag, da en arbejderfamilie ikke kan leve af en normal ugeløn uden store økonomiske bekymringer, i dag, hvor ingen arbejderfamilie eller en med en arbejderfamilie økonomisk ligestillet familie kan lægge et budget, som ikke i løbet af få uger bliver omstødt af nye uforudsete prisstigninger, i dag er mange mennesker, der lever af invaliderente, og også de, der skal klare en familie med dagpengene fra en ulykkesforsikring, ude af stand til at eksistere, i hvert fald fører de kun en kummerlig tilværelse. Mange af de ulykkesforsikrede tilskadekomne lever på lån og håber på arbejde efter deres sygdom, og får de erstatning, så dækker denne som regel ikke de tab, de har lidt. Men de mennesker, der stadig lever i fattigdom og elendighed, er som nævnt i høj grad modtagelige for tuberkulose.

Må jeg slutte med at sige, at skal tuberkulosen virkelig bekæmpes, så må man tage ondet ved roden. Folkeundersøgelsen er det ene led i tuberkulosebekæmpelsen, men det andet led må være en betydelig forbedring af befolkningens levevilkår, bl. a. ved at man udbygger socialforsorgen, ved at man sikrer, at befolkningen kan leve i tryghed og i alle tilfælde leve uden altfor store økonomiske bekymringer.